

Irány Franciaország!

Francia cserekapcsolat – 2018

Június 5- én, délben igazán szokatlan látvány tárult a PVG apraja-nagyja elé. Bárki joggal hihette ugyanis azt, hogy a 9. kny fele, néhány hetedikessel karöltve, kései osztálykirándulásra indul. Persze erről szó sem volt. Mi csupán csak izgatottan vártunk buszunkra, aminek érkezésével hivatalosan is megkezdődött Francia utunk.

Néhány óra elteltével becsekkoltunk a reptéren, és pár „Nyugi nem zuhanunk le!” „Igen. Biztos, hogy túléljük!” mondat plusz egy 2 órás repülőút után megérkeztünk Párizsba, s bár az Eiffel-tornyot nem láttuk a buszról, ami elszállított minket a vasútállomásra, mert egy daru épp eltakarta, a Notre Dame-ot azért megcsodálhattuk az ablakból. Majd gyorsvonattal végre valahára Nantes felé robogtunk, ahol óriási örömmel, bár kicsit fáradtan üdvözöltük Francia barátainkat a kései órákban.

Másnap reggel már javában mentek a beszámolók az iskola előtt a családról, a házról, az első hajnalról és azokról a furcsaságokról, amiket addig megtapasztaltunk. Egy kis idő múlva mindenki megérkezett, így a várost vettük célba. Varázslatos és gyönyörű hely, azt kell, hogy mondjam, hihetetlen csodákkal. A délután és az este a családé volt, így ki – ki a maga programját élvezhette tovább.

Csütörtökön ellátogattunk az Atlanti-óceán partjára, ahol megmártózhattunk a hideg vízben egy rövid feladat után és persze arra is maradt időnk, hogy körül nézhessünk a minket körülvevő kis városban.

Pénteken egy fantasztikus Ócenáriumban jártunk, ahol olyan élőlényeket csodálhattunk meg, melyeket a legtöbben addig csak képeken láttunk. Kalandunk egy sziklás parton folytatódott, ahol elképesztő mennyiségű fényképet készítettünk, majd kaptunk egy órát, hogy butikról – butikra járkálhassunk, vagy csak úgy pihenjünk. Este tartottak nekünk egy előrehozott búcsú bulit, így néhány walesi cserediákkal, akik szintén Franciaországba tettek látogatást, együtt szórakoztunk.

Hétvégén vendéglátóinkkal jártuk be az országot. Rengeteg gyönyörű helyre vittek el minket, s, ami engem illet, legszívesebben mindenkihez csatlakoztam volna. Francia családom meg is jegyezte, hogy legközelebb két hétre menjek, hogy mindent meg tudjanak mutatni.

Az utolsó napon egy olyan mesebeli élményparkba mentünk, amiről még álmodni se álmodtam soha. Bár az eső kissé elkapott minket, sokan még ázottan is élvezték a Puy du Fou nyújtotta élményeket.

Kedden reggel 5 órakor könnyes búcsút vettünk Francia barátainktól, s miközben szomorúak voltunk, hogy egy ideig nem találkozunk velük, azért öröm is költözött a szívünkbe, mikor hét óra tájt végre megint találkoztunk az itthoniakkal.

Visszanézve a képeket, amelyek már a második nap elvették a tárhelyem felét, úgy érzem, újra átélem az utazást, hogy ismét ott vagyok, ott lehetek azokkal az emberekkel, akikkel egy élményekben gazdag hetet tölthettem, azon a helyen, amire évekig vártam, de megérte. Mert ezeket az emlékeket örökké őrizni fogom.

Nagy Rita Anna